

Arrest

nr. 117 382 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat P. BURNET en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn afkomstig van Kamsar, van Malinké origine. U verklaart dat u er werd geboren op 17 augustus 1982. Uw vader stierf toen u vijf jaar was waardoor uw moeder hertrouwde met de jongere broer van uw vader. U bent enig kind.

U ging naar school tot de twaalfde klas, u was vierentwintig jaar toen u stopte met uw studies. Uw ouders hebben u naar school laten gaan vanaf uw twaalfde. U moest echter uw studie stoppen toen u gedwongen werd uitgetrouwde met (N.I.), een vriend van uw oom die momenteel meer dan zestig jaar is.

U had een vriend, (I.K.T.) een zakenman geboren in 1968. Niemand was van jullie relatie op de hoogte, behalve een vriendin van u. Jullie zagen elkaar twee tot drie keer per week. Soms ging u niet naar de les of ging u stiekem naar hem tijdens de schooluren sport of bracht uw vriend u, na de school, met zijn moto naar 'Kamsar centre'. Uw stiefvader (jongere broer van uw vader) had gemerkt dat u een vriendje had. U vertelde uw stiefvader echter dat de man waarmee uw stiefvader u zag met u wilde trouwen.

Uw stiefvader maakte u duidelijk dat u reeds voor iemand anders was voorbestemd. U hoorde een week later dat u zou moeten trouwen met de vriend van uw stiefvader. U wilde dit echter niet aangezien u deze man steeds als uw vader had gezien en omdat u niet van hem hield. U wist bovendien dat het voor (N.I.) niet belangrijk was dat u zou studeren en dat u, eens u met hem zou getrouwd zijn, uw studie zou moeten stopzetten. U probeerde via uw moeder te onderhandelen met uw oom maar hij maakte duidelijk dat u met zijn vriend diende te trouwen. Begin 2006 werd er een datum vastgelegd voor uw huwelijk. U weet zelf niet waarom het zolang heeft geduurd alvorens deze stap werd genomen. En op 1 maart 2006 bent u getrouwd met uw man. U verbleef bij uw man tot 15 juni 2006. U zag toen de kans om uit het huis te ontsnappen. U had een sleutel van de sleutelbos van uw man genomen terwijl hij aan het douchen was, waardoor u kon ontsnappen. Gedurende de drie maand dat u in zijn huis woonde, sloot uw man u steeds op omdat hij wist dat u anders zou ontsnappen. U vluchtte naar uw vriendje.

De dag erop, op 16 juni 2006, verlieten u en uw vriendje Kamsar en gingen jullie naar Conakry, wijk Cobayah in de gemeente Ratoma wonen bij een vriend van uw man en diens vrouw. Jullie woonden er tot 28 juli 2008. Op die dag kwam u te weten dat u werd gezocht door uw man en uw stiefvader, samen met agenten. Jullie werden er niet gevonden, maar besloten dat het veiliger was om ergens anders te gaan wonen. Jullie gingen daarom bij de tante van uw man wonen, (M.S.). Ze woonde met een adoptiemeisje, (Y.B.), in Madina. U zag tante (M.) als uw eigen moeder en had een goede band met haar.

U kreeg samen met uw man een tweeling (meisje en jongen), (T.M.) en (T.Mam.), geboren op 25 oktober 2008.

U hoorde eind juli 2012 via (Y.) dat tante (M.) uw dochter wilde besnijden. De tante wilde het u niet vertellen. U sprak tante (M.) hierover aan en vertelde haar dat u niet wilde dat uw dochter zou worden besneden. U heeft immers nog steeds problemen ten gevolge van uw besnijdenis. Uw vriend sprak ook met zijn tante en vertelde haar dat jullie jullie dochter niet willen besnijden. Tante (M.) was kwaad en bedreigde uw vriend en zei dat ze zich zou laten gelden. De houding van de tante veranderde vanaf die dag helemaal. U werd ook bang dat ze uw dochter zou meenemen en waakte daarom extra over uw kinderen. Toch namen jullie het niet al te serieus dat tante (M.) jullie dochter zou besnijden.

De tante vertelde, ongeveer een week later, dat ze naar een ceremonie moest en dat ze van zaterdag tot zondag weg zou zijn. Op die zaterdag kwamen uw vader, uw man en militairen naar het huis van tante (M.) en namen ze uw man mee. (Y.) kon verhinderen dat u en de kinderen zouden worden meegenomen. (Y.) bracht u op 2 augustus 2012 naar haar vriendin, (N.), in de gemeente Matam. (Y.) slaagde erin contact op te nemen met uw man die opgesloten zat. Ze wist u te vertellen dat u contact moest opnemen met zijn baas en dat zijn baas ervoor zou zorgen dat u het land zou kunnen verlaten. U heeft het land verlaten op 21 augustus 2012 en arriveerde de dag erop in België. U en uw kinderen vroegen asiel aan op diezelfde dag, 22 augustus 2012.

Sinds u in België bent heeft u geen contact met iemand uit Guinee.

U beviel in België van een dochter, (A.C.T.A.) op 19 november 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een geboortebewijs van uw dochter (A.C.T.A.) geboren te België, opgemaakt op 29/11/2012; twee geboortebewijzen van uw kinderen geboren te Guinee; medische attesten waaruit blijkt dat uw dochters niet besneden zijn (opgemaakt door dr. (T.) op 30/05/2013); een medisch attest waaruit blijkt dat u bent besneden, type 2 (opgemaakt door dr. (T.) op 30/05/2013) en een medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent type 1 (opgemaakt door dr. (B.) op 19/09/2012)

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van

ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat u wordt gezocht door uw man (waarmee u gedwongen werd te huwen) en uw vader omdat u bent weggelopen na uw huwelijk. (zie gehoor CGVS, p 6) Daarnaast vreest u dat uw dochter zal worden besneden door tante (M.), de tante van uw vriend, de vader van uw kinderen. (zie gehoor CGVS, p 21)

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u pas bent beginnen **studeren** op uw twaalf jaar. (zie gehoor CGVS, p3) Uw ouders wilden u initieel niet naar school laten gaan. U heeft uw moeder kunnen overtuigen om toch –weliswaar pas op uw twaalfde- naar school te kunnen gaan. (zie gehoor CGVS, p 4) Uw oom wilde niet dat u naar school zou gaan en verweet u later ook dat u een 'progressievere houding had omwille van de school. (zie gehoor CGVS, p13) Het is binnen deze context echter zeer vreemd dat u verklaart dat vrouwen geen woord hebben (zie gehoor CGVS, p17) aangezien uw moeder uw oom heeft kunnen overtuigen om u naar school te sturen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat 72% van de vrouwen geen enkel opleidingsniveau hebben behaald in Guinee. (zie SRB – Guinee – le Marriage – p5) Het feit dat uw oom u uiteindelijk op latere leeftijd heeft laten studeren getuigt ervan dat hij zich niet vastpint op de traditionele normen die in Guinee zouden heersen of hiervan, door middel van uw moeder, wil afwijken. Ook is het niet aannemelijk dat uw oom, die u reeds lang 'beloofd' had aan zijn vriend, u, tegen de wil van uw toekomstige man zou laten verder studeren. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw oom in ruil voor uw huwelijk veel terug kreeg (in natura) waardoor mag aangenomen worden dat hij sterk onder invloed van deze man stond. (zie gehoor CGVS, p15, 18) Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat ondanks het feit dat uw stiefvader u reeds had uitgehuwelijkt in april-mei 2005 aan een man die niet wilde dat zijn vrouw zou studeren, (zie gehoor CGVS, p13) u toch het volgende schooljaar mocht rten. (zie gehoor CGVS, p14) Het is immers niet aannemelijk dat u wordt verweten dat u door de school te progressief bent geworden maar toch naar school mag blijven gaan ondanks het feit dat uw oom er zich van bewust is dat u in de toekomst niets zal kunnen doen met uw opleiding.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u in de mogelijkheid verkeerde om een **vriendje** te hebben. (zie gehoor CGVS, p9) U kon zelfs over voldoende vrijheid beschikken om hem twee tot drie keer per week te zien. (zie gehoor CGVS, p10) U werd zelfs door hem in het openbaar op de motor naar 'Kamsar centre' gebracht, waaruit blijkt dat u het niet zo nauw nam om uw relatie strikt verborgen te houden. (zie gehoor CGVS, p10) Zelfs nadat uw oom een sterk vermoeden had dat u een vriendje had, kon u nog steeds uw vriend zien, ook al verklaart u dat uw oom het moeilijker maakt. (zie gehoor CGVS, p17) Bovendien verklaart u dat uw oom, ook al gezien uw leeftijd wel wist dat u interesse kreeg in jongens, dat hij het zelf had geconstateerd maar er zeker van was dat u toch serieus wilde studeren. (zie gehoor CGVS, p12) U genoot duidelijk een zekere vrijheid in uw doen en laten en deze verklaringen tonen allerminst aan dat u afkomstig zou zijn uit een familie die zeer aan de tradities is gehecht.

Verder blijkt dat u in **Kamsar** bent opgegroeid en dus uit een stedelijke omgeving komt. (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)

Volgende bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw **gedwongen huwelijk**.

Uw oom vertelde u dat u zou moeten trouwen in april/mei 2005, u was toen drieëntwintig jaar. U bent, volgens uw verklaringen, effectief getrouwd op 1 maart 2006, op **vierentwintig** jarige leeftijd. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Guinee reeds de meerderheid van de vrouwen is gehuwd in de leeftijdscategorie tussen vijftien en negentien jaar.

Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat het gedwongen huwelijk, dat in Guinée **verboden is bij wet**, een fenomeen is dat marginaal en **bijna onbestaande is geworden in de steden**. Het heeft hoofdzakelijk nog betrekking op **zeer jongen meisjes die op het platteland wonen en afkomstig zijn uit families die zeer aan tradities zijn gehecht**. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u helemaal niet in dit profiel past. Het feit dat u bovendien dacht dat uzelf uw toekomst zou kunnen uitbouwen; u wilde uw BAC behalen, trouwen en vervolgens naar de universiteit gaan (zie gehoor CGVS, p16), wijst nogmaals op het feit dat u niet uit een traditionele familie komt waar het voor zich spreekt dat een vrouw zonder inspraak een man krijgt toegewezen en niet moet studeren.

Uw profiel maakt een gedwongen huwelijk alvast zeer onwaarschijnlijk. Dit wordt echter nog bevestigd door volgende elementen die uw ongeloofwaardigheid aantonen.

Het is zeer frappant dat wanneer u aan het begin van het gehoor, voor uw problemen zoals u ze schets aan bod kwamen, wordt gevraagd waar u overal heeft gewoond u niets zegt over de periode van drie maand die u bij uw man woonde. U verklaart zelfs uitdrukkelijk dat u altijd in hetzelfde huis (bij uw ouders) heeft gewoond tot wanneer u Kamsar heeft verlaten. (zie gehoor CGVS, p5) Wanneer de protection officer u hiermee confronteert, nadat uit uw relaas was gebleken dat u bij uw man woonde, moet u toegeven dat het inderdaad niet correct is. (zie gehoor CGVS, p8) De vaststelling dat u

op dat moment blijkbaar 'vergat' dat u bij uw man heeft gewoond, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw gedwongen huwelijk fundamenteel aan.

Verder is het niet aannemelijk dat u, sinds uw aankomst in België, geen contact heeft met iemand uit Guinee (zie gehoor CGVS, p20) en dat u dus ook niet op de hoogte bent over de huidige situatie van uw man. Bovendien is de kennis van de situatie waar uw man in zou verzeild zijn geraakt zeer beperkt. U kan wel zeggen dat hij is opgesloten, maar u kan niet aangeven in welke gevangenis. (zie gehoor CGVS, p23) Wanneer de protection officer aandringt op de locatie, verklaart u dat (Y.), die uw man had bezocht in de gevangenis, het niet wilde vertellen. (zie gehoor CGVS, p23) Bovendien was niet alleen (Y.) op de hoogte van de plek waar uw man zat maar ook de baas van uw man. Beiden hebben uw man bezocht in de gevangenis. (zie gehoor CGVS, p24) Er zijn verschillende personen die u zou kunnen contacteren om meer gegevens over de toestand van uw man te verkrijgen. Het feit dat u dat niet doet, toont aan dat uw interesse wel zeer beperkt is en wijst eens te meer op de ondoorleefdheid van uw verhaal.

Vervolgens is ook uw ontsnappingsverhaal niet doorleefd. U verklaart dat uw man u opsluit sinds u bij hem woont en dat u reeds drie maand probeerde om te ontsnappen. Het is hierbij zeer opmerkelijk dat u, terwijl uw man zich aan het douchen is, een sleutel van zijn sleutelbos kan nemen. U verklaarde de sleutel te hebben genomen en dat uw man de volgende dag de deur opnieuw achter zich sloot. Geconfronteerd met de vraag hoe uw man de deur kon sluiten als u de sleutel had, haalde u aan dat hij twee dezelfde sleutels had. (zie gehoor CGVS, p8) Het is echter opmerkelijk dat u hiervan op de hoogte zou geweest zijn. Immers er kan aangenomen worden dat u in een situatie van opsluiting op zoek zou gaan naar een sleutel die past, maar dat u op een dergelijk moment ook nog eens verifieerde of er twee sleutels waren die op dezelfde deur zouden passen, komt zeer ondoorleefd over. Indien uw man reeds drie maand de nodige omstandigheden creëert zodat u niet kan ontsnappen en er zich van bewust is dat u alles steeds doorzoekt om te kunnen vluchten, is het zeer vreemd dat u op die dag een dubbel van zijn sleutel kan nemen.

Vervolgens is het ook weinig plausibel dat uw vader en uw man u ruim twee jaar nadat u Kamsar heeft verlaten kunnen terugvinden. Ook hier speelt de toevalligheid weer een grote rol aangezien u noch uw man op dat moment aanwezig waren. (zie gehoor CGVS, p.20)

Bovendien is het niet aannemelijk dat uw man wordt gearresteerd terwijl u binnen in het huis bent. (zie gehoor CGVS, p22) In het licht van uw verklaring dat ze meer op zoek waren naar u dan naar uw vriend (zie gehoor CGVS, p23) is het niet aannemelijk dat de militairen niet intensiever naar u op zoek zijn gegaan en u nergens verklaart dat ze u ook binnenshuis kwamen zoeken, wat toch verwacht zou mogen worden, zeker nadat u reeds een keer eerder was weten te ontkomen omdat u niet aanwezig was.

Deze toevalligheden en het gebrek aan doorleefdheid tasten dan ook de algehele geloofwaardigheid van uw relaas ernstig aan.

Ook kunnen er bedenkingen worden geplaatst bij de **relatie met uw vriend**, alvast zoals u ze schetst. Zo is het zeer merkwaardig dat u zich geen enkele datum kan herinneren die verband houdt met jullie relatie. U bent wel in staat om precies te situeren wanneer u bent gevlucht en getrouwd, maar u slaagt er niet in om aan te geven wanneer uw relatie is gestart met (I.). U zegt dat uw relatie in 2005 is gestart, in november. (zie gehoor CGVS, p9) U verklaarde echter dat uw oom u met uw vriendje had gezien in april-mei, wanneer uw relatie reeds was begonnen. (zie gehoor CGVS, p11) wat weinig plausibel is aangezien deze zou hebben plaatsgevonden alvorens jullie elkaar zouden hebben ontmoet. Bijgevolg is ook het tijdstip waarop uw gedwongen huwelijk werd aangekondigd weinig aannemelijk aangezien dit samenhang met deze gebeurtenissen. Het is vreemd dat u niet beter weet wanneer dergelijke feiten hebben plaatsgevonden aangezien ze een schakelpunt in uw leven betreffen en u hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Uit bovenstaande vaststellingen kan de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk en het soort relatie met uw vriend sterk in twijfel worden getrokken. Aangezien uw beweerd probleem, de besnijdenis van uw dochter, voortvloeit uit deze situatie – u zou op de vlucht zijn voor uw vader en uw vermeende man en de tante van uw vriend zou uw dochter willen besnijden- kan ook hieraan een geloof worden gehecht.

Verder kunnen daarenboven nog volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw vrees dat **uw dochter zouden worden besneden** door tante (M.);

Het is opmerkelijk dat de tante wil stilhouden dat ze uw dochter wil laten besnijden (zie gehoor CGVS, p21) aangezien ze niet expliciet weet dat u tegen besnijdenis bent (zie gehoor CGVS, p25) en aangezien uit uw verklaringen blijkt dat besnijdenis in uw omgeving een vanzelfsprekendheid is. U verklaart dat iedereen die u kent besneden is en u niemand kent die tegen besnijdenis gekant is omdat het in Guinee een gewoonte zou zijn. (zie gehoor CGVS, p25) In dergelijke omgeving zou het dan ook overbodig zijn geheimzinnig te doen over deze traditionele praktijk. Ook deze verklaringen over de situatie waarin uw dochter FGM zou riskeren komen dus niet doorleefd over.

Al deze elementen tasten de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen fundamenteel aan. Bovendien kan nog het volgende worden vastgesteld in verband met de huidige situatie met betrekking tot FGM in Guinee.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied, van waar u afkomstig bent, en onder intellectuelen, **niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden** en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen blijkt dat de ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio, waar u meerdere jaren woonde met de vader van uw kinderen, is het mogelijk om uw dochter te beschermen, zeker omdat u hierin gesteund wordt door de vader van uw kinderen. (zie gehoor CGVS, p.21)

Besnijden is bovendien bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden echter actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio.

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. Morissanda Kouyaté verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen en dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn. Bovendien blijkt dat u, gezien u duidelijk beschikt over een sociaal netwerk dat u ondersteunt en gezien uw zelfstandigheid, kan instaan voor het beschermen van uw dochter, zeker in een stedelijke omgeving, indien dit al nodig mocht zijn wat hierboven duidelijk betwist wordt.

Gezien voorgaande informatie en vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u uw land van herkomst diende te verlaten en dat u internationale bescherming dient in te roepen.

Uit bovenstaande informatie blijkt immers dat indien u in stedelijk gebied woont, zoals bij u het geval is, u de besnijdenis van uw dochters kan voorkomen. U wordt hierbij gesteund door uw man. (zie gehoor CGVS, p21) U heeft bovendien beroep kunnen doen op de vriend van uw man, waar u initieel

bij woonde in Conakry, (Y.) en de baas van uw man waardoor het zeker moet mogelijk zijn dat zij u ook nu verder zullen kunnen ondersteunen tegen de besnijdenis van uw dochters, indien dat al nodig mocht zijn, wat, zoals hierboven werd aangehaald helemaal niet blijkt uit uw verklaringen.

Tot slot verklaarde u dat u de **grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal** doorgekomen bent terwijl de smokkelaar de documenten in handen had en u hem gewoon volgde. (zie gehoor CGVS, p24) Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze wordt gecontroleerd en zeker in het geval er minderjarigen meereizen. (zie SRB 'General – Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens), Cedoca, 2012, p3) Deze vaststellingen laten toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België bent gekomen, en die een rechtstreeks gevolg zou zijn van de problemen die u verklaarde te hebben gehad in Guinee, eens te meer niet geloofwaardig zijn.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De geboorteakte van uw dochter, (A.C.T.A.), geboren in België wordt op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken. U legt tevens geboorteaktes voor van uw tweeling, geboren in Conakry. U bent echter niet op de hoogte over hoe uw contactpersoon deze documenten heeft verkregen. U kan ook niet uitleggen waarom de aktes op 'normaal' papier werden opgemaakt en niet op het papier, bestemd voor de geboorteaktes. (zie gehoor CGVS, p26-26) Bovendien bevatten deze documenten geen enkel objectief element waarmee bewezen kan worden dat uw kinderen wel degelijk de personen zijn die door deze documenten worden bedoeld. Deze documenten vormen dus geen bewijs van de identiteit van uw kinderen, ze vormen hoogstens een zwakke aanwijzing ervan. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het CGVS de identiteit van uw kinderen niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en deze documenten. U legt een medisch attest voor waaruit blijkt dat uw dochters niet zijn besneden. Deze vaststelling wordt op geen enkel moment in twijfel getrokken. Vervolgens legt u ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 2 (dd 30/05/2013). Er dient echter te worden opgemerkt dat het document, opgemaakt door dr. (B.) (dd14/09/2012) spreekt over een besnijdenis van het type 1. Uw besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 1 of 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p12-13)

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/5, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Zij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) weinig ondernam om het relaas te onderzoeken en de beslissing slechts baseerde op bepaalde punten uit haar verhaal. Bijvoorbeeld wordt niet ingegaan op details van haar huwelijksfeest, de maanden die zij bij haar man moest doorbrengen, de prijs die haar oom kreeg, diens werkelijke motivatie, wat de tante van haar vriend wist en wat haar mening was over besnijdenis (FGM). Behoudens onwaarschijnlijkheden of toevalligheden, bevat de beslissing geen argumenten en tast deze de basis van het asielrelaas niet aan. Het gaat over een verhaal dat past in de Guineese context, temeer daar de informatie van het CGVS niet eenduidig elk risico uitsluit. De besnijdenis van verzoekster wordt niet in twijfel getrokken doch de invloed hiervan en de vrees die deze teweeg bracht wordt niet in aanmerking genomen.

Verzoekster erkent inzake haar gedwongen huwelijk dat het inderdaad frequenter wordt dat vrouwen in steden kunnen studeren doch deze mogelijkheid blijft problematisch, zelfs in Conakry. De vrouw van het gezin kan hierin invloed uitoefenen. Dit is wat gebeurde bij verzoekster. Dat zij studeerde was echter niet eenvoudig. Haar moeder overtuigde haar oom doch zij was reeds twaalf jaar. Bovendien werd de datum van het huwelijk niet onmiddellijk vastgelegd zodat het niet vreemd is dat zij haar studies niet meteen stopzette. Het loutere gegeven dat zij studeerde en in een stad woonde sluit een gedwongen huwelijk niet volledig uit. Een huwelijk bij geschoolden is nog actueel, alleen op latere leeftijd. Verzoekster huwde op haar 24ste. Dat gedwongen huwelijken hoofdzakelijk plaatsvinden op het platteland sluit hun voorkomen in steden niet uit. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar oom een redelijk man was en haar de kans gaf om na te denken doch dat, wanneer zij bleef weigeren, de kans verkeken was en zij geen inspraak meer had. Haar oom geeft de schuld aan het feit dat hij verzoekster naar school liet gaan. Dit alles stemt overeen met de informatie van het CGVS. Uiteindelijk is er geen keuze voor meisjes, worden deze onder druk gezet en wordt alles in hun plaats geregeld, zelfs in stedelijk gebied. Verzoekster vindt de motivering dat zij vrijheid genoot kort door de bocht gaan. Zij zag haar vriend in het geniep. Hij bracht haar soms naar het centrum en uiteindelijk zag haar oom hen wanneer deze de moskee buitenkwam. Het kan inderdaad wel zijn dat verzoeksters familie zich niet vastpinde op tradities doch haar oom zette niettemin zijn idee door. Misschien niet helemaal omwille van traditie maar wel omdat hij verzoekster als het ware verkocht. Het resultaat is echter hetzelfde. In deze context kan een gedwongen huwelijk niet worden uitgesloten of worden afgedaan als onbestaand.

Het CGVS spreekt zich tegen over de besnijdenis van haar dochter. Enerzijds wordt gemotiveerd dat besnijdenis niet meer zo gebruikelijk is doch anderzijds stelt het CGVS zich vragen bij het feit dat verzoeksters tante haar plannen geheim hield terwijl deze praktijk gebruikelijk was. Verzoekster benadrukt dat haar tante vermoedde hoe zij tegen besnijdenis stond en dat aangenomen kan worden dat zij ook een vermoeden had van de principes van haar vriend. De informatie van het CGVS is niet 'zwart-wit'. De praktijk van besnijdenis is nog alom aanwezig en personen die weigeren krijgen te maken met sociale uitsluiting.

Volgens verzoekster is het vreemd dat wordt voorgehouden dat zij een relaas zou hebben ingestudeerd doch tegelijkertijd het essentiële element van haar relaas, zijnde het verblijf bij haar man, vergat. Uit haar verklaringen blijkt dat zij de vraag over haar woonplaatsen niet goed begreep. Zij begreep niet of men de vraag stelde over het vertrek uit de ouderlijke woning, dan wel uit Kamsar. Het CGVS vroeg ook niet waar haar man woonde, binnen of buiten Kamsar, om de zaak op te helderen.

Waar het CGVS lijkt vast te lopen op het gegeven dat haar man een dubbele sleutel van het huis had of een moment van onoplettendheid kende, repliceert verzoekster: "En dan?".

Over het nieuws over en de arrestatie van haar partner, stelt verzoekster te hebben uitgelegd waarom zij die dag niet werd gearresteerd. Y. hielp haar en haar kinderen via het raam te ontsnappen en haar vriend gaf haar via de nodige informatie om te vluchten.

Dat verzoekster zich geen bepaalde data herinnert over haar relatie met haar vriend, verklaart zij doordat het gaat om feiten van zeven jaar geleden.

Verzoekster citeert uit een aantal Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat de belangrijke vraag deze is naar de redenen van haar vervolging en niet deze naar de geloofwaardigheid, twijfel en tegenstrijdigheden. Zij betoogt dat de kern van haar motieven niet ernstig werd onderzocht en stelt dat haar profiel wel geloofwaardig is.

Omtrent haar reisweg, voert verzoekster aan dat zij werd begeleid door een onbekende die alles regelde. Het CGVS kan niet volhouden dat de regels inzake de identiteitscontroles zoals vermeld in de informatie *“niet voorbijgestreefd is en de praktijk er wel degelijk anders uitziet”*. Verzoeksters verklaringen zijn geloofwaardig en kunnen niet worden uitgesloten. Bovendien kan dit geen afbreuk doen aan haar ingeroepen vrees.

Verzoekster begrijpt niet waarom verweerder de identiteit van haar kinderen in twijfel trekt. Hier is geen reden toe, te meer daar het de eerste keer is dat zij met deze twijfel wordt geconfronteerd.

Verzoekster doet gelden dat de bestreden beslissing niet meer is dan een opsomming aan losse opmerkingen, dat de motivering niet voldoende is om haar verklaringen te verwerpen en dat het gehoor *“oppervlakkig en beperkt”* was. Zij verwijst tevens naar artikel 4.5 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad.

Verzoekster verwijst naar enkele Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daterend van 2011 en 2012, waarin in een gelijkaardige situatie en op basis van gelijkaardige informatie de vluchtelingenstatus werd toegekend.

2.2.1. Inzake verzoeksters verwijzing naar een artikel uit de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreekt blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. Waar verzoekster citeert uit en verwijst naar een aantal Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

2.2.3. Verzoekster verwijt het CGVS dat de beslissing slechts is gebaseerd op bepaalde punten uit haar relaas en geeft een aantal voorbeelden van elementen waarop in deze beslissing niet dieper wordt ingegaan. Dient echter te worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofdte van het CGVS geenszins de verplichting meebrengt om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen die in het voordeel, dan wel in het nadeel van verzoekster zouden zijn, in de bestreden beslissing op te nemen en dat dit geenszins is vereist opdat er sprake kan zijn van een afdoende motivering.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig, in het gezelschap van haar kinderen, naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen en nog des te meer klemt daar zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zij kon niet preciseren hoeveel haar reis zou hebben gekost, wist niet met welke vliegtuigmaatschappij zij reisde en kon niet aangeven waar zij een tussenlanding zou hebben gemaakt (administratief dossier, stuk 18, verklaring, nr.34-35). Bovendien beweerde zij nooit paspoorten te hebben gezien (*ibid.*, nr.35) en nooit documenten in handen te hebben gehad, zelfs niet bij de grenscontroles (administratief dossier, stuk 4, p.24). In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze laatste verklaringen terecht gemotiveerd dat deze niet kunnen worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat iedere passagier op de luchthaven van Brussel-Nationaal op individuele wijze wordt gecontroleerd, zeker wanneer er minderjarigen meereizen. Gelet op deze informatie is het hoegenaamd niet plausibel dat verzoekster, die zwanger was en samen met haar twee kinderen reisde, op de luchthaven niet individueel zou zijn gecontroleerd. Verzoekster beweert dat deze informatie voorbijgestreefd is en afwijkt van de realiteit, doch zulke algemene en blote bewering, zonder deze ook maar enigszins te onderbouwen, kan niet volstaan om aan te tonen dat de informatie niet correct is.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij, zoals zij overigens erkent in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6), geenszins afkomstig is uit een familie die is gehecht aan de tradities die in Guinee zouden heersen. Het werd verzoekster, zij het na enig overtuigingswerk vanwege haar moeder, toegestaan om te gaan studeren wanneer zij twaalf jaar was en zij kon naar school gaan tot op haar vierentwintigste, dit in tegenstelling met de grote meerderheid vrouwen (72%) die geen enkel opleidingsniveau hebben gehaald in Guinee. Daarenboven genoot zij minstens tot op haar vierentwintigste enige vrijheid, hetgeen haar toeliet om een vriend te hebben en deze vriend verschillende malen per week te zien. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij het niet zo nauw nam om deze relatie verborgen te houden. Tevens groeide verzoekster op in Kamsar en komt zij aldus uit een stedelijke omgeving. De voormelde gegevens, in samenhang gelezen met de informatie in het dossier die wordt aangehaald in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat (i) in Guinee, de meerderheid van de vrouwen reeds is gehuwd in de leeftijdscategorie tussen vijftien en negentien jaar, dit in tegenstelling tot verzoekster; (ii) het gedwongen huwelijk in Guinee bij wet is verboden; (iii) dit fenomeen marginaal en zelfs bijna onbestaande is geworden in de steden en nog hoofdzakelijk betrekking heeft op zeer jonge meisjes die op het platteland wonen en afkomstig zijn uit families die zeer aan tradities zijn gehecht, maken, te meer daar verzoekster aangaf te denken dat zij zelf haar toekomst kon uitbouwen, dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde gedwongen huwelijk. Dat haar oom, die enerzijds duidelijk de traditie niet aanhing en haar opvoedde in een stedelijk milieu, haar liet studeren en haar tot op gevorderde leeftijd de nodige vrijheid gaf, anderzijds louter uit

financiële overwegingen zou besluiten om, in weerwil van de wet en zijn omgeving, verzoekster alsnog gedwongen uit te huwelijken, is immers niet plausibel.

De geloofwaardigheid van het beweerde gedwongen huwelijk - waarvan geen begin van bewijs wordt voorgelegd - wordt voorts manifest ondermijnd doordat de algehele gang van zaken, zoals door verzoekster geschetst, in het geheel niet aannemelijk is.

Zo is het geenszins plausibel dat haar oom, ondanks dat de man aan wie zij beloofd was om met verzoekster te trouwen reeds lang zou zijn langsgesproken met veel giften, dermate lang zou hebben gewacht om haar uit te huwelijken en haar integendeel toeliet om te (blijven) studeren en voldoende vrijheid liet om haar vriend te leren kennen. Nog minder aannemelijk is het dat hij haar nooit eerder zelfs maar zou hebben geïnformeerd over het feit dat zij reeds aan een man was beloofd. Verzoekster stelde in dit kader overigens zelf dat haar oom, gelet op haar leeftijd, reeds had geconstateerd en op de hoogte was inzake het feit dat verzoekster reeds interesse zou hebben voor mannen. Bovendien gaf zij aan dat zij, naar Guineese normen reeds redelijk oud was om te trouwen (administratief dossier, stuk 4, p.12). Evenmin is het geloofwaardig dat verzoeksters toekomstige echtgenoot, ondanks dat deze duidelijk tegen verzoeksters opleiding gekant was en van mening was dat vrouwen niet moeten studeren, zo lang zou hebben toegelaten dat zij toch bleef studeren en niet eerder zou hebben aangedrongen op een huwelijk (*ibid.*, p.12-13).

Daarenboven is het in het geheel niet aannemelijk dat verzoeksters oom, nadat deze haar en haar vriend betrapte en nadat dit aanleiding gaf tot een ruzie waarbij verzoekster duidelijk te kennen gaf dat zij niet wilde huwen met de persoon die hij had uitgekozen, andermaal dermate lang zou talmen alvorens stappen te ondernemen om het huwelijk te laten voltrekken of over te gaan tot het plannen van het huwelijk en het vastleggen van een datum. Geconfronteerd met deze vaststelling, bleek verzoekster hiervoor ook geen verklaring te kunnen bieden. Nog minder geloofwaardig is het dat verzoeksters oom, ondanks dat deze er vast van overtuigd zou zijn geweest dat het feit dat verzoekster naar school ging de oorzaak was van haar weigering en ondanks dat hij stelde dat hij haar daarom nooit naar school wilde brengen, zou tolereren dat zij ongestoord haar studies verder zou zetten (*ibid.*, p.13-14). Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster eveneens beweerde dat zij in deze periode nog de kans zou hebben gehad om haar relatie met haar vriend zelfs nog te versterken (*ibid.*, p.15).

Verder is het niet aannemelijk dat verzoekster, ondanks dat zij van haar vriend hield en haar studies wilde verderzetten, gedurende de periode tussen het moment waarop zij in kennis werd gesteld van het feit dat zij was beloofd aan een man en haar huwelijk, bijna een jaar later, nooit enige poging zou hebben gedaan om zich, eventueel met de hulp van haar vriend, aan de voltrekking van dit huwelijk te onttrekken, zelfs niet nadat de datum voor het huwelijk werd vastgelegd (*ibid.*, p.14-16).

Verzoeker legde bovendien een aantal incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van haar vermeende gedwongen huwelijk nog verder ondermijnen.

Zo verklaarde zij weliswaar zich de precieze datum niet te herinneren, doch situeerde zij de beweerde betrapping van haar en haar vriend door haar oom duidelijk in de maand april of mei 2005 en stelde zij dat dit in ieder geval in het droogseizoen was (*ibid.*, p.11, 13), terwijl zij eerder nochtans eenduidig had verklaard dat zij slechts in november 2005 een relatie zou zijn begonnen met haar vriend (*ibid.*, p.9). Dat verzoekster zich bepaalde data niet goed herinnert wegens het tijdsverloop sedert de feiten, kan deze incoherentie, gelet op de duidelijke aard van voormelde verklaringen, niet verklaren.

Tevens is het uiterst bevreemdend dat verzoekster, zoals blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, daar waar zij in het kader van haar asielrelaas beweerde gedurende drie maanden bij haar man te hebben gewoond alvorens zij er kon ontsnappen, bij de aanvang van het gehoor van dit beweerde verblijf bij haar man nergens enige melding maakte doch aangaf in het huis van haar familie te hebben gewoond tot op het ogenblik dat zij uit Kamsar vertrok. Dat zij de initiële vraagstelling inzake haar woonplaatsen niet zou hebben begrepen kan daarbij niet worden gevolgd. Deze geschiedde immers in duidelijk bewoordingen en had duidelijk en expliciet betrekking op het huis waarin zij met haar familie woonde sedert haar geboorte (*ibid.*, p.4-5).

Nog daargelaten dat het niet plausibel is dat verzoekster uit haar echtelijke woning kon ontsnappen op de wijze zoals door haar geschetst en dat haar echtgenoot, die wist dat zij wilde ontsnappen en haar daarom reeds drie maanden bewust opsloot, niet opletterender zou zijn geweest, volstaan voormelde vaststellingen om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het gedwongen huwelijk dat verzoekster beweert te hebben ondergaan.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters (ontsnapping uit een) gedwongen huwelijk, kan evenmin geloof worden gehecht aan de verdere problemen die zij ingevolge hiervan zou hebben ondervonden.

Bovendien legde zij betreffende deze verdere problemen eveneens ongeloofwaardige verklaringen af. Het is, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat verzoekster, ondanks dat zij reeds een eerste keer zou zijn kunnen ontkomen in 2008 omdat zij thuis niet aanwezig was en ondanks dat men meer op zoek was naar haar dan naar haar vriend, wanneer haar oom en haar man haar kwamen zoeken in het gezelschap van militairen, in tegenstelling met haar vriend, gewoon kon ontsnappen en dat de militairen in dit kader niet intensiever naar haar zouden hebben gezocht en niet binnenshuis zouden zijn komen zoeken.

Daarenboven is het geenszins aannemelijk dat verzoekster sedert haar aankomst in België geen contact meer had met iemand in Guinee en bijgevolg niet op de hoogte is van het verdere lot en de huidige situatie van haar vriend. Bovendien is haar kennis van de situatie waarin deze verzeild zou zijn geraakt erg beperkt. Daar waar zij enerzijds beweerde dat deze werd opgesloten en dat zowel Y. als de baas van haar vriend, deze vriend bezochten in de gevangenis en aldus wisten waar deze opgesloten werd, bleek zij anderzijds immers zelfs niet te weten waar deze zou zijn opgesloten. Dat Y. dit niet wilde zeggen kan haar onwetendheid ter zake niet vergoelijken. Vooreerst kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij desalniettemin zou hebben aangedrongen om de plaats te vernemen waar haar vriend werd opgesloten. Bovendien kon worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd bij de baas van haar man wanneer zij samen met deze persoon naar België reisde (*ibid.*, p.24). Dat verzoekster daarenboven heeft nagelaten om vanuit België contact op te nemen met één van de nochtans verschillende personen bij wie zij zich over haar man zou kunnen informeren, getuigt, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, voorts van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Daar verzoekster noch haar beweerde gedwongen huwelijk, noch de verdere problemen – waaronder de beweerde arrestatie van haar vriend die net als haar tegen besnijdenis was – aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar en in dit kader aangevoerde vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes.

Verzoekster voert bovendien geen concrete argumenten of elementen aan en legt evenmin enig begin van informatie neer ter weerlegging van de bestreden motivering inzake de situatie met betrekking tot vrouwenbesnijdenis in Guinee, dewelke luidt als volgt:

“Bovendien kan nog het volgende worden vastgesteld in verband met de huidige situatie met betrekking tot FGM in Guinee.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied, van waar u afkomstig bent, en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen blijkt dat de ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO ‘Tostan’ dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio, waar u meerdere jaren woonde met de vader van uw kinderen, is het mogelijk om uw dochter te beschermen, zeker omdat u hierin gesteund wordt door de vader van uw kinderen. (zie gehoor CGVS, p.21)

Besnijden is bovendien bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden echter

actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio.

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. Morissanda Kouyaté verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen en dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn. Bovendien blijkt dat u, gezien u duidelijk beschikt over een sociaal netwerk dat u ondersteunt en gezien uw zelfstandigheid, kan instaan voor het beschermen van uw dochter, zeker in een stedelijke omgeving, indien dit al nodig mocht zijn wat hierboven duidelijk betwist wordt.

Gezien voorgaande informatie en vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u uw land van herkomst diende te verlaten en dat u internationale bescherming dient in te roepen.

Uit bovenstaande informatie blijkt immers dat indien u in stedelijk gebied woont, zoals bij u het geval is, u de besnijdenis van uw dochters kan voorkomen. U wordt hierbij gesteund door uw man. (zie gehoor CGVS, p21) U heeft bovendien beroep kunnen doen op de vriend van uw man, waar u initieel bij woonde in Conakry, (Y.) en de baas van uw man waardoor het zeker moet mogelijk zijn dat zij u ook nu verder zullen kunnen ondersteunen tegen de besnijdenis van uw dochters, indien dat al nodig mocht zijn, wat, zoals hierboven werd aangehaald helemaal niet blijkt uit uw verklaringen."

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor een besnijdenis wordt in het licht van de in voormelde motivering aangehaalde landeninformatie daarenboven op frappante wijze verder ondermijnd doordat zij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat (i) zij niet op de hoogte was van de mentaliteitswijziging ten aanzien van FGM in Guinee en deze minstens niet heeft vastgesteld; (ii) niemand van de overheid in Guinee tegen besnijdenis is; (iii) er in Guinee geen wetgeving bestaat rond of tegen besnijdenis; (iv) daar waar zij weliswaar aangaf dat er een Guineese zanger een lied maakte over besnijdenis, zij voor het overige niet op de hoogte was van campagnes of affiches tegen besnijdenis; (v) zij geen organisaties had gezien die vechten tegen besnijdenis in Guinee (administratief dossier, stuk 4, p.25-26). Niet enkel is het niet plausibel dat verzoekster gelet op haar stedelijke achtergrond nooit in aanraking zou zijn gekomen met en bijgevolg dermate onwetend zou zijn over de talrijke acties en campagnes die de Guineese overheid in samenwerking met organisaties en ministeries onderneemt tegen FGM, doch tevens kon minstens van haar worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd in het kader van onderhavige asielaanvraag en de aangevoerde vrees voor een besnijdenis van haar dochters.

Aangezien de geboortebewijzen, waarover wordt gesproken in de bestreden beslissing en die verzoekster blijkens het gehoorverslag neerlegde bij het CGVS, zich niet in het dossier bevinden, vinden de dienaangaande gedane vaststellingen in de bestreden beslissing geen steun in het dossier en dient te worden besloten dat verzoekster, ondanks dat zij wel degelijk uiterst vage verklaringen aflegde over de wijze waarop deze documenten werden bekomen, kan worden gevolgd in haar betoog dat er geen reden is om de identiteit van haar kinderen in twijfel te trekken (administratief dossier, stuk 3, p.26-27; stuk 22: documenten). Deze vaststelling is echter niet van die aard dat zij afbreuk zou kunnen doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen omtrent verzoeksters vermeende gedwongen huwelijk en de beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochters.

De neergelegde medische attesten vermogen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door verzoekster niet worden betwist of weerlegd, evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande. In dit kader dient te worden benadrukt dat, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk en terdege rekening wordt gehouden met het feit dat zij in het verleden werd besneden en uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat en waarom er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker laat de motivering in deze volledig ongemoeid, daar waar hierin wordt gesteld: *"Vervolgens legt u ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 2 (dd 30/05/2013). Er dient echter te worden opgemerkt dat het document, opgemaakt door dr. (B.) (dd14/09/2012) spreekt over een besnijdenis van het type 1. Uw besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 1 of 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p12-13)." Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen. Tevens kan worden opgemerkt dat verzoekster zelf in de loop van haar asielpprocedure nergens gewag maakte van enige vrees om opnieuw te zullen worden besneden.*

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het CGVS de verplichting zou hebben geschonden om alle gegevens en stukken van het dossier in aanmerking te nemen, dat het CGVS weinig ondernam om haar relaas te onderzoeken, dat de kern van haar motieven niet ernstig werd onderzocht en dat het gehoor *"oppervlakkig en beperkt"* was, dient te worden opgemerkt dat dit betoog, gelet op de stukken van het dossier, bezwaarlijk kan worden gevolgd. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van deze algemene beweringen, zonder echter ook maar enigszins *in concreto* aan te tonen dat of welke elementen of gegevens van haar relaas en dossier niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of in aanmerking genomen. Evenmin toont zij aan dat, waar of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. Bovendien brengt zij zelf geen bijkomende elementen of informatie bij die nuttig zouden kunnen zijn bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Als dusdanig vermag dit betoog geenszins afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Zij verwijst naar de hoger gedane uiteenzetting en voert daarnaast aan dat de veiligheidssituatie en de mensenrechtensituatie in Guinee duidelijk problematisch zijn.

De hamvraag is of haar problemen aannemelijk zijn en of er in vergelijkbare gevallen blootstelling was aan ernstige risico's. De reeds hoger vermelde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigen dit. De motivering is derhalve niet afdoende en verzoekster zal zich bij een terugkeer in een kwetsbare situatie bevinden waartegen zij geen bescherming zal vinden bij haar overheden.

Verzoekster verwijst nog naar artikel 4.4 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad. Het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of bedreigd is een ernstige aanwijzing van de gegronde vrees, tenzij er redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich niet meer zal voordoen. Verzoekster vreest gelijkaardige feiten als deze die zich afspeelden in haar verleden opnieuw te zullen moeten ondergaan, met name een gedwongen huwelijk of besnijdenis of een besnijdenis van haar dochter waartegen zij geen bescherming kan bieden. De aangehaalde informatie bevestigt deze mogelijkheid.

2.4.1. Inzake verzoeksters verwijzing naar een artikel uit de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad, kan dienstig worden verwezen naar het bepaalde *sub* 2.2.1.

2.4.2. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van haar asielaanvraag en haar in dit kader gevoerde argumentatie, dient te worden vastgesteld dat zij, gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, niet aantoonde dat

zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.3. Voor het overige beperkt verzoekster zich ertoe op algemene wijze te poneren dat de veiligheidssituatie en de mensenrechtensituatie in haar land problematisch zijn. Zij brengt echter niet het minste begin van informatie bij en voert evenmin concrete argumenten of elementen aan ter weerlegging van de bestreden motivering inzake de algemene veiligheidssituatie in Guinee, die luidt als volgt: **“Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:**

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).” De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

2.4.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. Verzoeksters tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS